

Erkek Süründü Dudaklarına

— Emrah Saglam · 13 Temmuz 2012

İzmir kadar mağrur, Hakkâri kadar acı doluyum.
Yalnızlık taşıyor pencerelerimden.
Allah ın emri peygamberin kavli ile öleceğim...
Düğünüme beklerim!

Pencerelere perdeleri çektiğiniz günden sonra kapandı göğsümün mahremiyeti...
Bu yosmalık;
Hep görün diye içimdeki yaraların izlerini!

Derinlerimde saklıyorum yaşattıklarınızı, alfabemim gücüne meydan okuyorum çoğu zaman...!
Çok kez, sus sürüyorum dudaklarıma.
Bir gün konuşmak istersem eğer; yalnızca şükür edeceğim suskunluğuma.
İşte o vakit şeker olup dolanacaksınız bedenimde.
Asla tepki vermeyecek uzuvlarım beni apansız bırakıp gidenlere...

Şimdi bir müzik çalıyor kulaklarımda
Siz koca insanlarsınız
Ama ben...
Küçüğüm daha çok, küçüğüm diyor 'sezen...
Yalandan rengârenk geçici oyuncak zaferler...!

Kor olup dökülürken teninize yüreğim,
Bilmediğim bir şive ile kafiyelendirdiniz şiirleri.
Tükenişlerin arkasından dalgalandırdınız hep bayrakları.
Şimdi gökler mavi olsa ne fayda?

Kaldırım kenarlarında çıkan otlar kadar kimsesizim.
Toprağıma dokunup geçtiniz!
Hasatım vasat!
Haşatım ya Rab....
Gece olunca Eyfel kadar yüksek yatağımın bir tarafı.
Evet, sus sürdüm dudaklarıma.
Ben sustukça siz konuştunuz.
Bir Anka kadar masumdum oysa, bedenimde ağaçkakanın gagası!
Konuştukça konuş.

Gene kanatıldım.

Aşk ile...

Emrah Sağlam